

[Finansministeren.]

bekræftes af lønkontoens og medhjælpskontoens størrelse, der hver er på 1,3 milliarder kr. Jeg vil anslå antallet af beskæftigede ikke-tjenestemænd til 60.000-65.000, og dette personale er fordelt på et stort antal grupper. Jeg kan eksempelvis nævne ufaglærte og faglærte arbejdere, konstruktører, teknikumingeniører, civilingeniører, magistre og jurister. Det er klart, at det ikke lader sig gøre at træffe individuelle lønaftaler for dette store personale. Forhandlinger om generelle lønvilkår må føres med de faglige organisationer, der repræsenterer de forskellige grupper.

Det er også naturligt, at de truffe aftaler nedfældes i egentlige overenskomster. Af sådanne overenskomster har staten sluttet ca. 150. Heraf er 24 indgået med finansministeriet for grupper, der er beskæftiget under ensartede forhold i en række styrelser. Det er i hovedsagen funktionæroverenskomster. Som eksempler kan jeg nævne overenskomsten med Handels- og Kontorfunktionærforbundet, overenskomsterne med teknikumingeniørerne, med civilingeniørerne og med juristerne. De øvrige overenskomster er indgået med den enkelte styrelse, f. eks. statsbanerne, civilforsvaret o. s. v.

Ved fastlæggelsen af overenskomsternes indhold bestræber man sig selv sagt for at fastsætte lønniveauet i størst mulig overensstemmelse med forholdene på det private arbejdsmarked. Dette er på den ene side nødvendigt for at kunne bevare konkurrencemulighederne om arbejdskraften, og på den anden side tilsiger almindelige økonomiske hensyn, at man fra statens side søger at undgå overbud. En sammenligning med lønforholdene uden for staten er på mange og betydningsfulde områder forholdsvis let at drage på grundlag af lønstatistikker m. v., mens det på andre områder er vanskeligt med sikkerhed at fastslå indtægtsniveauet på det private arbejdsmarked.

Som nævnt afsluttes overenskomsterne af statsstyrelserne og de forskellige faglige organisationer, og der har gennem årene kun undtagelsesvis været tvivl om, med hvilke organisationer overenskomst bør afsluttes. Fra de seneste år foreligger imidlertid to tilfælde, hvor spørgsmålet om den rigtige overenskomstafslutning har givet

anledning til diskussion. Jeg tænker her på de to lønaftaler for forsvarets materielbetjente og statsbanernes rutebilchauffører, som i den senere tid har givet anledning til spørgsmål her i tinget; og som den ærede ordfører for forespørgerne også nu nævnte.

Disse sager belyser den problemstilling, som kan komme til at foreligge, selv om sager af denne art som nævnt ikke er hyppigt forekommende. Jeg skal gå lidt nærmere ind på dem. Den første vedrører som nævnt forsvarets materielbetjente. Problemet i denne sag er, at to organisationer, henholdsvis HK og forsvarets civilfunktionærorganisationer, begge har rejst krav om afslutning om en kollektiv overenskomst for materiefunktionærgruppen under forsvaret. Som justitsministeren på forsvarsministerens vegne oplyste den 12. december 1962 her i tinget på et spørgsmål fra den ærede ordfører for forespørgerne, fremgik det af en undersøgelse, som blev foretaget sidste år, at forsvarets civile funktionærorganisationer repræsenterer et klart større antal af materiefunktionærer i hæren end HK, der til gengæld omvendt repræsenterer klart det største antal af det tilsvarende personale i søværn og flyvevåben.

Hvis man ser på forsvaret under ét, har hver af parterne omkring halvdelen af de ansatte som medlemmer. Der har været og er vel stadig nogen tvivl om det sidste punkt. Af de tal, som organisationerne selv har opgivet, fremgår det, at 53,4 pct. af det samlede personel er organiseret under HK, medens 66,8 pct. er organiseret under forsvarets civile funktionærorganisationer. Der skulle således være tale om en vis overlappning, og det er i praksis meget vel muligt — et forhold, som jo ikke gør det nemmere at finde en løsning. Forsvarets civile funktionærorganisationer bestrider imidlertid HKs tal, idet de hævder, at kun 49,2 pct. af det samlede personel er organiseret i HK. Det er ikke mindst på dette forhold, at forsvarets civile funktionærorganisationer begrunder deres krav om at slutte overenskomst for hele den pågældende personelgruppe.

Jeg er da helt enig i, at det ud fra almindelige administrative synspunkter ville være det mest hensigtsmæssige at slutte en overenskomst for hele området, selv om vi i